

Jag har fått en stund här på jorden

Så har det hänt igen: Vindar och vatten reser sig med kraft. Denna gång som en jättevirvel. Den lyfter, kastar, raserar, ödelägger, sliter barnen ur de vuxnas famnar, splittrar och - dödar. Vi som klarat oss även denna gång försöker sträcka våra hjälpande händer så långt vi når. Men jorden är så stor. Hur långt når mina händer? Vi sänder hjälparbetare, pengar, omtankar, böner.

När naturen gör sig påmind blir människorna små och mänskligheten enad. Det är då vi anar hur fullständigt beroende vi är. Av varandra. Av att moder jord håller sig någorlunda lugn, åtminstone på ytan. Vi behöver henne. Vi behöver varandra. Ja, vi sitter ihop och är delar av samma helhet. Ett perspektiv vi borde få behålla. Även långt efteråt, när det allra värsta har lagt sig.

Det är så lätt att glömma. När vardagslunken kommer tillbaka. När vi fyller våra liv med förströelse, utfyllnad, tristess eller underhållning. Det är så lätt att glömma att det här livet är på riktigt. Och det är just nu som det pågår. Inte sedan. Och det har ett slut. Det kan ta slut väldigt abrupt. För sådant är det beskaffat. Livet är sårbart och kan upphöra på ett ögonblick. En vind, ett skalv, en våg, en vulkan, en liten suck eller rörelse på jordens yta och vi är borta. Du lilla mänsklighet som ibland gör dig så stor i betydelse. Så självcentrerad.

Jag är inte ute efter att vi ska vara rädda. Snarare ödmjuka, kanske också tacksamma. Framförallt förundrade. För det är ju en gåta alltihop: Vad vi gör här, var vi kommit ifrån och vart vi går sedan, vad det hela går ut på och om det finns någon som helst mening med mitt liv mer än den jag själv har formulerat. En gåta, för oss alla.

Ändå finns vi till. Utan att begripa särskilt mycket av just någonting. Vi får leva ett liv, dag för dag. Möta blicken på dem vi älskar, dra in den friska vinterluften i våra lungor, skratta tillsammans och gråta, dansa till musik och titta upp mot den väldiga stjärnhimlen med sina solar och system långt bortom vårt. Ändå finns vi till.

Skulle vi kunna leva med större ödmjukhet och förundran? Jag vet inte. Jag bara undrar. Och skulle världen då se annorlunda ut? Skulle vi fatta andra beslut? Skulle vi fylla vår tid med annat innehåll? Skulle vi prioritera annorlunda?

Och hur stor möjlighet har vi som människor att påverka en sådan förändring? Jag har inga svar. Men jag undrar.

I våra kyrkor ska vi fira första advent. Återigen ett nådens år. Det är nog bra att någon påminner mig om att mitt liv är av nåd, det vill säga en gåva, utan egen förtjänst. Jag har fått en stund här på jorden. Inte för att det alltid är så enkelt. Sällan utan smärta och lidande. Men det är för det mesta lärorikt och inte utan glädjemenen och stunder av lycka. Framförallt är det förunderligt.

Ett välsignat nytt kyrkoår önskar jag alla läsare.

Inga-Lill Örnerfors Modin
präst i Västanfors Västervåla församling